Orędownik Urzędowy
POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 6000 mk. :—: Poszczególny numer 800 mk. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 1800 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 2700 mk. od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Drukarni Gdańskiej“ A.-G.

Nr. 61 || **Puck, sobota, dnia 25 sierpnia 1923 r.** || **Rok 37.**

Treść:

455.

Obwieszczenie
Dot. podwyższenia przedpłaty za Orędownik Urzędowy pow. puckiego.

Wobec podwyższenia kosztów druku Orędownika podwyższa się przedpłatę za Orędownik Urzędowy powiatu puckiego od dnia 1. września 1923 r.:

Przedpłata miesięczna wynosi 10 000 mk., pojedynczy egz. 1500 mk. Ogłoszenia przyjmować się będzie za opłatą 3600 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 5 500 mk. od wiersza.

Puck, dnia 20. sierpnia 1923 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Lipski, starosta.

456.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 25 kwietnia 1923 r. w przedmiocie kształtu znaków wodnych dla zakładów wodnych i urządzeń piętrzących wodę oraz sposobu ich ustawienia.

Na mocy ust. (3) art. 65 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936) zarządza się co następuje:

§ 1. Znaki normalne, wskazujące wysokość dopuszczalnego najwyższego względnie najniższego stanu wody, tudzież znaki kontrolne winny być urządzone i utrzymywane przez uprawnionego w ten sposób, aby były zabezpieczone od zmiany przypadkowej lub umyślnej, tudzież od zniszczenia wskutek działania wpływów atmosferycznych, przez karę, przedmioty płynące, urwanie się brzegu itp.

Znaki normalne należy ustawić w miejscu, gdzie wysokość wody ma być unormowana, w ten sposób, aby woda dotykała ich bezpośrednio, aby dla interesowanych były dostępne i każdego czasu z łatwością mogły być obserwowane.

Jeżeli urządzenie do piętrzenia wody leży w odległości większej niż pół kilometra od zakładu wodnego, lub też gdyby wykonanie niwelacji między urządzeniem do piętrzenia wody a zakładem było bardzo utrudnione, wtedy należy ustawić jeden znak wodny przy urządzeniu do piętrzenia wody, a drugi przy zakładzie wodnym. Jeżeli z jednego kanału roboczego korzysta kilka zakładów wodnych, należy dla każdego zakładu założyć osobny znak.

Przy jazach stałych, nie mających urządzeń do regulowania wysokości spiętrzenia wody, należy znak normalny tak ustawić powyżej jazu, aby oznaczał dozwoloną wysokość korony jazu i wznosił się do równej z nią wysokości.

Przy jazach ruchomych i przy jazach stałych przelewowych ze śluzami gruntowemi, górna powierzchnia znaku normalnego winna równać się wysokości wody, po której przekroczeniu mają być otwarte śluzy lub części ruchome jazu.

§ 2. Znak normalny dla oznaczenia największej dozwolonej wysokości wody, należy urządzić w jeden z następujących sposobów:

a) Jeżeli brzeg jest skalisty lub nad brzekiem stoi mur ciosowy na zaprawie wapiennej lub cementowej, można osadzić na nich jako znak poziomą klamrę metalową, przynajmniej pięćdziesiąt centymetrów długą, przyczem górna krawędź klamry oznacza dopuszczalny stan wody.

Przy klamrze należy umieścić pionową podziałkę centymetrową o długości kilku decymetrów w ten sposób, aby zero tej podziałki znajdowało się w równej wysokości z górną powierzchnią klamry. Podziałka ta będzie służyć do odczytywania przekroczeń dozwolonego piętrzenia wody.

Jeżeli niema w pobliżu gruntu skalistego, ani muru ciosowego na zaprawie, a zakład wodny lub urządzenie piętrzące wodę jest wykonane z materjałów trwałych — można znak wodny osadzić na samem urządzeniu, a jeżeli piętrzenie wody dotyka w bardzo małym stopniu interesów dobra publicznego lub praw cudzych, można osadzić znak wodny na urządze-

niu, chociażby było wykonane z mniej trwałego materjału, n. p. na słupie drewnianym śluzy.

b) Jeżeli niema ani gruntu skalistego, ani muru ciosowego na zaprawie i nie można osadzić znaku na zakładzie wodnym lub urządzeniu do piętrzenia wody, należy urządzić znak wodny w następujący sposób:

Wykopuje się, jako wcięcie w brzeg, dół o głębokości zależnie od stanu zamarzania gruntu 1.0—1.5 m. poniżej stanu wody, który ma być unormowany i zabija się kafarem aż do zupełnej stałości, grubszym końcem w dół pal dębowy lub z innego również trwałego drzewa, impregnowany, poterowany lub opalony. Pal powinien być gruby conajmniej 25 cm., a długi zależnie od stałości gruntu, najmniej 2 i pół m. i okuty u dołu żelaznym trzewikiem.

Pal należy uciąć poziomo w takiej wysokości, aby górna powierzchnia płyty metalowej, którą należy osadzić na głowie pala, równała się dokładnie z dozwoloną wysokością piętrzenia wody. Pod płytą należy umieścić 2 wstęgi metalowe, 40—60 m/m szerokie, a conajmniej 4 m/m grube, wpuszczone na krzyż, w głowę pala, wygięte na brzegach głowy, poprowadzone wzdłuż bocznej powierzchni pala aż do dołu i tu odgięte poziomo na długości conajmniej 30 centymetrów. Wstęgi te mają być przybite gwoździami do bocznej powierzchni pala. Płyta powinna być conajmniej 6 do 10 m/m gruba, nakrywać całą głowę pala i mieć 4 wystające paski, które zagina się i przybija gwoździami do bocznej powierzchni pala. Na końce wstęg odgięte poziomo na dnie dołu należy położyć podwójny krzyż z czterech mocnych i trwałych belek drewnianych impregnowanych, poterowanych lub opalonych, obejmujący pal, poczem należy wypełnić dół betonem do wysokości 10 cm. poniżej płyty metalowej, lub przy mniej ważnych zakładach ciężkiemi kamieniami.

Zamiast pala drewnianego można użyć pala żelbetowego z zabetonowaną na wierzchu płytą metalową. W miejsce wspomnianych wyżej wstęg metalowych należy wtedy wykonać w wysokości dna u dołu na palu odsadzkę, na której ma spoczywać krzyż podwójny, albo płyta betonowa lub żelbetowa.

Jeżeli grunt jest wytrzymały, można zamiast powyżej opisanych konstrukcji użyć bloku betonowego, należycie głęboko ufundowanego i w nim zabetonować na wierzchu bolec metalowy z głową kulistą, odpowiednio zakotwiony.

c) Władza może zezwolić na urządzenie znaku wodnego w inny, ale conajmniej taksamo pewny sposób, jak wyżej opisane. Również należy pozostawić znaki wodne osadzone według dotychczasowych przepisów, jeżeli są zarówno pewne, jak przepisane w niniejszem rozporządzeniu.

§ 3. Jeżeli w orzeczeniu władzy zastrzeżono także, że stan wody ma być utrzymany na pewnym najniższym poziomie, należy odpowiednio zaznaczyć dozwolony najniższy stan wody na urządzeniu służącem do oznaczenia najwyższego stanu dozwolonego lub też za pomocą osobnego znaku normalnego.

Podziałkę centymetrową należy na takim znaku umieścić w ten sposób, aby można było odczytać opadnięcie zwierciadła wody poniżej stanu dozwolonego.

§ 4. Dla kontroli należy znak wodny nawiązać przynajmniej do dwu punktów stałych (znaków kontrolnych), osadzonych niezależnie jeden od drugiego w ten sposób, aby na nich można było postawić łatę niwelacyjną.

Punkty kontrolne mają być tak obrane, aby je można było łatwo i ile możności z jednego stanowiska zaniwelować wraz ze znakiem wodnym i ważniejszemi częściami zakładu wodnego, tudzież urządzeniami do piętrzenia wody.

Do pala należy przybić podziałkę centymetrową o wysokości kilku decymetrów, aby można było oznaczyć przekroczenie dozwolonego spiętrzenia.

Jako punkt taki powinien służyć z reguły bolec metalowy o głowie kulistej, umieszczony na cokole budynku murowanego, lub w bloku betonowym należycie osadzonym w gruncie lub też reper żelazny, wkręcony w ziemię przynajmniej 2 m. głęboko.

Jeżeli piętrzenie wody bardzo nieznacznie dotyka interesów publicznych lub praw cudzych, może władza zezwolić na osadzenie w ziemi pala z twardego drzewa z gwoździem wbitym w głowę pala, jako znaku kontrolnego.

Władza może zezwolić na urządzenie znaków kontrolnych w inny, ale conajmniej taksamo pewny sposób, jak wyżej opisano.

Znaki kontrolne (nawet jeden), osadzone według poprzednio obowiązujących przepisów i zachowane w należytym stanie, mogą pozostać, jeżeli trwałość ich nie jest gorsza od trwałości znaków kontrolnych, przepisanych w niniejszem rozporządzeniu i jeżeli pierwotny znak normalny ma pozostać.

§ 5. Przy udzielaniu pozwolenia na budowę zakładu wodnego i urządzeń do piętrzenia wody należy już podczas dochodzenia wodnoprawnego zbadać, jak mają być urządzone znaki wodne i odpowiednie postanowienia zamieścić w orzeczeniu, a o ile właściciel tych urządzeń zamierza urządzić znaki wodne i kontrolne w sposób odmienny od przepisanego w ust. 2 i 4 niniejszego rozporządzenia, winien przedłożyć władzy projekt urządzenia znaków wodnych, celem uzyskania jej zgody.

Właściciel zakładu wodnego i urządzeń do piętrzenia wody winien zawczasu donieść władzy, która wydała orzeczenie w I instancji, w jakim czasie zamierza przystąpić do ustawienia znaków wodnych. Władza oznaczy według swego uznania w miarę ważności zakładu dla interesów publicznych i praw cudzych sposób, w jaki będzie kontrolować osadzenie znaków wodnych i kontrolnych, a po ukończeniu osadzenia sprawdzi znaki przy udziale znawcy technicznego, interesowanych i miejscowej władzy policyjnej, przyczem ma być spisany protokół.

Protokół ten ma zawierać:

1) stan urządzeń i zakładu w czasie ustawienia znaku wodnego,
2) opis kształtu, rodzaju i położenia znaków wodnych i kontrolnych,
3) różnice wysokości znaku wodnego w odniesieniu do znaków kontrolnych, tudzież, o ile to jest możliwem bez nad-

miernych kosztów, w odniesieniu do niwelacji wody publicznej i niwelacji ogólnej kraju.

Do protokółu należy dołączyć: szkic sytuacyjny, uwidoczniający urządzenia do piętrzenia wody i zakład, znak wody i znaki kontrolne z wpisanemi wysokościami i odległościami znaku wodnego i znaków kontrolnych między sobą i od kilku pobliskich punktów trwałych, celem ułatwienia odszukania tych znaków.

Protokół mają podpisać biorący udział w komisji.

Dane z protokółu należy wpisać do księgi wodnej.

Jeżeli władzą kompetentną do osadzenia znaku wodnego jest urząd wojewódzki, może on na zasadzie art. 190 ust. wodn. poruczyć wykonanie tej czynności władzy wodnej niższej instancji lub miejscowemu zarządowi technicznemu.

§ 6. Zezwolenie na użytkowanie urządzeń służących do piętrzenia wody nie może być udzielone przed ustawieniem znaków wodnych i kontrolnych.

Urządzenia, piętrzące wodę należy opatrzeć znakiem wodnym, chociażby nie służyły do wyzyskania siły wodnej, o ile w myśl. art. 66 ust. wodn. nie są wolne od tego przepisu.

Postępowanie wyżej przepisane dla założenia znaków wodnych należy stosować także, gdy zajdzie potrzeba zmiany, odnowienia lub odbudowy znaków wodnych, wreszcie przy osadzeniu znaków na istniejącem urządzeniu do piętrzenia wody lub zakładzie wodnym (art. 66 ust. 1 u. w.).

Wogóle osadzenie znaków wodnych jest częściowem wykonaniem zezwolenia władzy na budowę urządzeń, służących do użytkowania wody i może być przedsięwzięte, gdy nie zachodzi żadna wątpliwość co do prawomocności, co do rozmiarów i warunków danego uprawnienia. To też jeżeli uprawnienie jest spornem, a zwłaszcza jeżeli zachodzi spór co do wysokości piętrzenia wody, należy wstrzymać się z osadzeniem znaku wodnego, aż do rozstrzygnięcia sprawy w przepisanej drodze w sposób stanowczy, lub też tymczasowy w myśl art. 228 ustawy wodnej.

§ 7. Rozporządzendie niniejsze nie obowiązuje w Województwie Śląskiem.

Minister Robót Publicznych:
Łopuszański.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, 17. 8. 23 r.

Starosta: Lipski.

457.

Obwieszczenie
Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Grudziądzu w sprawie samowolnej parcelacji nieruchomości.

Ostatniemi czasy zdarzają się dosyć często wypadki, że nabywcy nieruchomości wiejskich samowolnie parcelują nieruchomość nabytą. Okręgowy Urząd Ziemski w Grudziądzu zwraca zatem uwagę, że tego rodzaju samowolna parcelacja przeciwna ustawie o reformie rolnej z dnia 15. lipca 1920 r. oraz Rozporządzenia Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 27. kwietnia 1921 r. Dz. Ust. nr. 45 z dnia 31. maja 1921 r. nie będzie absolutnie tolerowaną, a Okręg. Urząd Ziemski po dojściu do jego wiadomości tego rodzaju faktów, zastosuje do parcelowanej nieruchomości bezwzględnie przymusowy wykup w myśl art. 1 punktu 2. Ustawy z dnia 15. lipca 1920 r. i § 4 powołanego Rozporządzenia.

Właściciele ziemscy, chcący pewne parcele ze swych posiadłości odsprzedać, winni stosować się bezwzględnie do Rozporządzenia z dnia 27. kwietnia 1921 r. Dz. Ust. Nr. 43, a nieprzestrzeganie treści tegoż narazi posiadaczy ziemskich nietylko na wykup przymusowy całej posiadłości, lecz również na unieważnienie ewentualnej zmiany tytułu własności na żądanie Okręgowego Urzędu Ziemskiego drogą powództwa przez właściwe sądy z uwagi na § 134 u. cyw.

Okręgowy Urząd Ziemski w Grudziądzu.
Prezes: (—) Jan Krudysz.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 16. sierpnia 1923 r.
L. dz. 15361/23 Ziem.

Lipski, starosta.

458.

Obwieszczenie
dot. przepisów dla kierowników pojazdów mechanicznych.

Coraz częściej zdarzają się wypadki, że kierownicy pojazdów mechanicznych nie przestrzegają rozp. Ministra Robót Publ. i Ministra Spraw Wewn. z dnia 6. 7. 1922, t. j. że przy wymijaniu pojazdow lub zwierząt, jadących lub idących w prze̜ciwnym kierunku, nie usuwają się ze swymi pojazdami na prawo. — Wobec tego przypominam wszystkim kierownikom pojazdów mechanicznych powyższe rozporządzenie, a szczególnie § 33, w którym wyraźnie wyszczególnione są przepisy dla kierowników pojazdów (patrz Oręd. pow. nr. 81, poz. 604, rok 22.).

Wszystkie post. Pol. Państw. w powiecie wzywam, aby wszystkich kier. pojazdów niestosujących się do przepisów, podawali do ukarania.

Puck, dnia 20. VIII. 23 r.
L. dz. 3213/23 St.

Lipski, starosta.

459.

Obwieszczenie
Komisji Licencyjnej w sprawie terminów licencji stadników.

W myśl art. 5. ustęp 1 rozporządzenia policyjnego Wojewody Pomorskiego z dnia 8. 10. 22 r. o licencjonowaniu stadników (Oręd. Urzęd. pow. puckiego nr. 79 poz. 592 rok 22) naznacza się następujące terminy licencyjne:

I. okręg z miejscowości przeglądu Kosakowo przed oberżą p. Czelińskiego na wójtostwa oksywskie i dębogórskie dnia 19. września 23 r. o godz. 13 po południu.

II. okręg z miejscowością przeglądu Puck ul. Gen. Hallera na miasto Puck i wójtostwa rzucewskie, celbowskie i darżlubskie dnia 19. września 1923 r., godzina 8. przed południem.

III. okręg z miejscowością przeglądu Krokowa przed oberżą p. Langego na wójtostwa lubocińskie, żarnowieckie, krokowskie, karwieńskiebłoto oraz obszar dworski Wejherowo leśn. dnia 18. września o godz. 10. przed poł.

IV. okręg z miejscowością przeglądu Strzelno, przed oberżą p. Miszkego na wójtostwa starzyńskie, łebskie i swarzewskie dnia 18. września 1923 r. o godz. 17-tej.

V. okręg z miejscowością przeglądu Jastarnia na wójtostwo helskie. W tym okręgu licencji nie będzie, gdyż obwód ten nie posiada stadników.

Łebcz, dnia 16. sierpnia 1923 r.

Przewodniczący Komisji licencyjnej.
(—) Tadeusz Owsiany.

PP. burmistrz, sołtysi i przełożeni obszarów dworskich podadzą powyższe do wiadomości ogółu w sposób w danej gminie używany i przypomną równocześnie rozp. policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 8. 10. 1922 r (Orędown. Urzędowy pow. puckiego nr. 79, rok 1922.)

Ponadto dodaję, że pp. Burmistrz, sołtysi i przełożeni obszarów dworskich muszą być podczas licencji obecni i dać Komisji Licencyjnej wszelkie wyjaśnienia co do ilości buhajów, krów i jałowic w danej gminie lub obszarze dworskim.

Puck, dnia 21. sierpnia 1923 r.

Lipski, starosta.

460.

Spis

osób pow. puckiego, którym nadano obyw. polskie.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 20. I. 20 r. (Dz. Ustaw R. P. nr. 7 poz. 44) i art. 8 rozp. ministerjalnego z dnia 7. VI. 1920 r. (Dz. Ustaw R. P. nr. 52 poz. 320) nadał Wojewoda Pomorski następującym osobom powiatu puckiego obywatelstwo polskie:

25. Janowi Kosowi z Gnieżdżewa, ur. dn. 14. 4. 1893 r. dekretem z dnia 9. maja rb. L. dz. II c. — 1502/23.
26. Janowi Derzowi z Gnieżdżewa, ur. dn. 25. X. 1893 r. dekretem z dnia 7. maja rb. L. dz. II c. — 1504/23.
27. Franciszkowi Bornie z Rewy, ur. dn. 1. XI. 1896 r. dekretem z dnia 5. maja rb. L. dz. IIc.—1491/23.
28. Augustynowi Hirszowi z Mieroszyna, ur. dn. 29. 8. 1886 r. dekretem z dnia 9. V. rb. L. dz. II c. — 1501/23.
29. Teofilowi Lewińskiemu z Radoszewa, ur. dn. 2. II. 1890 r. dekretem z dnia 8. V. rb. L. dz. II c 1497/23.

Puck, dnia 16. sierpnia 1923 r.

Lipski, starosta.

461.

Spis

osób pow. puckiego, którym nadano obyw. polskie.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 20. I. 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 7 poz. 44) i art. 8 rozp. ministerjalnego z dnia 7. VI. 1920 r. (Dz. Ustaw R. P. nr. 52 poz. 320) nadał Wojewoda Pomorski następującym osobom powiatu puckiego obywatelstwo polskie:

30. Juljuszowi Jece z Chłapowa, ur. 22. V. 1887, dekretem z dn. 7. V. rb. L. dz. IIc. 1498/23.
31. Augustynowi Białkowi z Gnieżdżewa, ur. 10. II. 1893, dekretem z dn. 5. V. rb. L. dz. IIc. — 1496/23.
32. Augustynowi Plińskiemu z Chłapowa, ur. 22. I. 1899, dekretem z dn. 5 V. rb. L. dz. IIc. — 1494/23.
33. Augustynowi Kreftowi z Rewy, ur. 11. XI. 1896, dekretem z dn. 5. V. rb. L. dz. IIc. — 1503/23.
34. Anastazemu Kąkolowi z Oksywskich Piasków, ur. 5. I. 93 dekretem z dn. 15. V. rb. L. dz. IIc. — 1564/23.
35. Augustynowi Głosie z Dębogórza, ur. 21. II. 1890, dekretem z dn. 5. V. rb. L. dz. IIc. -- 1499/23.
36. Janowi Mase z Sławutówka, ur. dn. 14. 9. 1885, dekretem z dn. 15. V. rb. L. dz. IIc. — 1565/23.
37. Józefowi Otrąbce z Mrzezina, ur. dn. 9. 10. 1882 r. dekretem z dn. 26. V. rb. L. dz. IIc. — 1707/23.
38. Janowi Lachsowi z Gnieżdżewa, ur. 1. 7. 1893 r. dekretem z dnia 7. VI. r. b. L. dz. II c. — 1869/23.
39. Michałowi Plińskiemu z Chłapowa, ur. 22. V. 89, dekretem z dn. 5. V. rb. L. dz. IIc. — 1492/23.
40. Klemensowi Kuchnowskiemu z Pucka, ur. 12. 7. 89 dekretem z dn. 11. V. rb. L. dz. IIc. — 1500/23.
41. Stanisławowi Bisewskiemu z Gnieżdżewa, ur. 24. II. 1893, dekretem z dnia 5. V. rb. L. dz. IIc. — 1493/23.

Puck, dnia 17. sierpnia 1923 r.

Lipski, starosta.

462.

Rozporządzenie policyjne burmistrza miasta Pucka dotyczące taksy dorożkarskiej dla zwyczajnych dorożek w obrębie miasta Pucka.

Na mocy par. 37 i 76 ordynacji przemysłowej i § 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. III. 1850 jakoteż par. 143 i 144 ustawy ogólnej administracji krajowej z dnia 30. VII. 1883 r. ustala się za zgodą Magistratu na obręb miasta Pucka następujące rozporządzenie policyjne:

par. 1.

Taksa dla dorożek w obrębie miasta Pucka i to dla jazd z dworca i na dworzec w wszystkie strony miasta wynosi każdorazowo pół złotego polskiego.

par. 2.

Każdy pasażer ma prawo do przewiezienia bezpłatnie (o ile miejsce w dorożce na to zezwala) ręcznych pakunków, do których się zalicza walizkę albo worek podróżny, pudełko do kapelusza, parasol i t. p.

Za rzeczy przewiezione ponad wyżej wymieniony bezpłatny bagaż płaci się za sztukę jedną piątą część taksy.

par. 3.

Niezastosowanie się do niniejszego rozporządzenia policyjnego pociąga za sobą w myśl par. 148 cyfr. 8 ordynacji przemysłowej grzywną do 1500 mk. a w razie niemożności zapłacenia karę więzienia do 4 tygodni.

par. 4.

Powyższe rozporządzenie policyjne obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Puck, dnia 18 sierpnia 1923 r.

Miejski Urząd policyjny
Kamski, Burmistrz.